

fælde, saa behøvedes der jo ikke nogen Definition deraf her; men Sagen er den, at der forekommer en Mængde Tilfælde baade paa Indtægts- og Udgiftstiden, hvor Finantsloven aldeles ikke giver nogen Veiledning om, hvorledes Regnskabet over vedkommende Indtægter og Udgifter skal bogføres, og det er for disse Tilfælde, at det nærværende Lovforslag stræber at give Regler. Dermed tror jeg, at det vil være klart, at der ikke kan være Tanke om nogen Modstrid mellem dette Lovforslags Bestemmelser og Grundloven, ikke at tale om, at den grundlovmæssige Bestemmelse jo er aldeles uantastelig ved et Lovforslag som dette. Naar det ærede Medlem nærmere vil gennemtænke de Tilfælde, som kunne møde, tror jeg ogsaa, at det vil vise sig, at en saadan Kollision ikke kan optaa. — Naar det ærede Medlem omtalte, at der her ikke burde staa, naar Finantsaaret begynder, og naar det ender, men at dette burde afgjøres ved selve Finantsloven for hvert Aar, saa forekommer det mig dog, at det, da vi jo allerede i den Henseende have en Bestemmelse, der har Lovskraft, og som nylig blev nævnt af det ærede 2det Medlem for 11te Kredts (Kiø), er i sin Orden, at denne Bestemmelse er bleven gjentagen her. Skulde man nogenstunde beslutte sig til den Afvigelse fra den nugældende Regel, at man henlagde Finantsaaret til en anden Periode end den, som det hidtil har omfattet, saa synes det mig at ville være i sin Orden, at dette blev vedtaget ved en særlig Lov, som da tillige maatte forandre dette Lovforslags § 1; men jeg skal minde om, at Faktstøttelsen heraf jo mere ligger i Forholdenes Natur end en udtryffeligt Bestemmelse i selve Finantsloven — foruden naturligvis i den kongelige Rundgjørelse. — Det ærede Medlem har ikke fuldkommen klart forstaaet de Ord, som findes om, at en Udgift er afholdt eller anvist. Det ærede Medlem sagde, at ingen Udgift kunde afholdes uden at være anvist. Dette er imidlertid ikke ganske udtømmende. Der findes Tilfælde, hvor Udgifter afholdes uden nogen egentlig Anvisning i Henhold til staaende Ordre eller gjældende Regler. Det er selvfølgelig, at hvad der umiddelbart anvises en Kreditor af vedkommende Ministerium, ikke

bliver betalt, inden det er anvist, men i saadanne Tilfælde, hvor en Sum stilles til Raadighed for en Embedsmand, som ikke har Anvisningsmyndighed, sker det meget ofte, at Summen bliver udbetalt uden at være formelt anvist, og det er derfor, at man har brugt det Udtryk, som har stødt det ærede Medlem. — Det ærede Medlem omtalte, at Forfaldstiden var benyttet som Udgangspunkt, og det var Noget, som det ærede Medlem bifaldt. Jeg tror ogsaa, at det vil findes, at dette maa være Reglen, hvor der ikke udtryffeligt gennem Finantsloven er Lovhjemmel for noget Andet. Det ærede Medlem udtalte sin Tvivl om, hvorvidt Udgiftsrestancekontoen fremdeles kunde benyttes, dersom dette Lovforslag blev til Lov, og i saa Henseende tror jeg da at burde gjentage, hvad jeg før sagde, at for mig stiller det sig, som om det ikke kunde ske, uden at vedkommende Ministerium gjorde sig skyldig i en aabenbar Feil; thi, naar Fordringen paa vedkommende Ministerium — det ærede Medlem nævnte Marineministeriet, men det Samme kan naturligvis hændes i ethvert andet Ministerium — ikke er likvid inden den 30te Juni, kan vedkommende Ministerium ikke anvise den til Udgift uden at begaa en Forfeelse, og jeg tror derfor, det er klart, at der vil være en Ende paa denne Fremgangsmåde. Jeg kan ogsaa være enig med det ærede Medlem i, at den af ham nævnte Brug, som udbetaltiden har været gjort af Udgiftsrestancekontoen, ikke i og for sig indeholder noget særdeles Farligt; men jeg tror, at det er meget uanstændigt gennem en Lovbestemmelse at begrænse den saaledes, at den ikke kan misbruges, og da vi jo dog gennem vore Tillægsbevillingslove have Midler til at regulere saadanne Udbetalinger, som forfalde paa et senere Tidspunkt, saa tror jeg, at den Regel, som tidligere har været benyttet i de særlige kongerigske Ministerier, fortjener en almindelig Anvendelse. — Hvad Bestyrelsesregnskabet angaar, maa jeg tilstaa, at jeg ikke havde troet, at de Ord, som her ere benyttede, skulde forstås saaledes, at Bestyrelsesregnskabet, som de enkelte Ministerier ville have at aflægge, ikke skulde indeholde Andet end en Forklaring om Afvigelser mellem Bevilling og